

SANTA PACIÈNCIA!

Anton Cartanyà Clois

Quan faig memòria dels meus 8 anys al Narcís Oller se m'aboquen records i sentiments de gran diversitat a la memòria. L'excessiva permanència com a alumne va fer que se m'acumulessin un reguitzell d'anècdotes de tipologia ben variada. La majoria m'aboquen bons records i altres de no tan bons... Cal dir que mai he estat un alumne modèlic, més aviat tot el contrari. El primer que em va venir a la ment quan van demanar-me participar en el llibre va ser que la incorporació del meu text faria ben palesa la selecció heterogènia dels autors i demostraria, sens dubte, que no s'havien fet servir criteris exclusivament d'excel·lència acadèmica.

El que tinc més marcat d'aquella època és la santa paciència que eren capaços de tenir la majoria dels meus professors. Una paciència que els permetia aguantar aquells alumnes que els ho posàvem "més difícil". Alguns d'aquells mestres, de paciència, ja no els en quedava. Potser de gastar-la durant tants i tants anys de docència o que, simplement, no n'havien tingut mai. La majoria, en canvi, eren capaços de mantenir-se pacients i motivats dia rere dia sense defallir i ens sabien transmetre aquell entusiasme per aprendre.

Se'm fa gairebé impossible explicar records de l'Institut sense caure en el tòpic de les batalletes. Encara ara, després d'anys amb amics i algun d'aquells professors, recordem les més èpiques i sonades. Les sobretauls dels sopars s'allarguen rememorant aquells grans moments i només s'acaba quan el sol ens recorda que potser caldria anar recollint.

N'explicaré un parell que no són de les més divertides ni de les més bandarres, però que més s'adeqüen al títol.

Recordo amb molta estima un professor de filosofia que era a punt de jubilar-se. Després de no presentar-me a les seves classes ben bé durant dos mesos, hi vaig aparèixer. Lluny d'enfadar-se o enviar-me a dida, em saludà amb un "quant de temps, au, passa, passa!". En acabar la classe vam parlar sobre el meu futur i com arreglar

aquell esgarriament acadèmic que em portava cap a una finalització precoç dels meus estudis. En aquell moment, motivat i recarregat d'energia, vaig prometre-li "l'oro i el moro". Vaig assegurar-li que ara estava convençut i que estudiaria com mai.

Dos anys més tard vaig tornar a tenir el mateix professor donant-me la mateixa matèria en el mateix curs. En entrar a classe i veure'm allà assegut descobrí l'engany de dos anys anteriors. Lluny d'enfadar-se em va fer asseure a primera fila al costat de la seva taula, tot dient als companys: "Amb els anys que porta en aquest curs gairebé la pot donar l'Anton, la classe." Durant tot el curs va estar motivant-me, parlàvem de tot i de res. Sempre feia broma de com li havia fotut el pèl feia dos anys i que m'havia cregut ben bé.

Un altre professor, a part de biòleg també era del club de la santa paciència. Ens ensenyava tot un bé de Déu de coses sobre les roques i minerals. Un dels dies que teníem classe jo dormia a casa tranquil·lament quan sonà el telèfon i després de despenjar-lo em vaig despertar de cop: "Tu, desgràcia, fes el favor de venir a classe que t'estem esperant!"

Aquest bon home, en lloc de pensar que allò no anava amb ell, va buscar el número de casa i va perdre un temps per trucar-me. Aquell professor era dels que imposava sense necessitat d'alçar la veu, potser per la seva alçada o potser per saber diferenciar molt bé els moments de fer broma dels que s'havia d'anar per feina. L'efecte d'aquella trucada va ser més eficaç que mil esbrincades. Aquell dia i sempre vaig anar a aquelles classes, vaig estudiar-la amb ganes i fins i tot vaig fer algun treball voluntari. Totes les notes d'aquell trimestre tenien una puntuació d'un u (zeros no en posaven), però una d'elles darrere l'u hi portava un zero que encara em fa nostàlgia recordar-lo.

M'admira aquesta capacitat que presenten certes persones de convertir allò esgotador, cansat i frustrant en quelcom de positiu i motivador. Perquè siguem francs, un alumne, si té mig dit de front, ja sap que no anar a classe i no estudiar no està bé. Repetir-l'hi constantment no canvia res, en canvi, donar-li eines i motivació ja és una altra cosa.

A part del Sr. Mansilla i el Sr. Salat, moltes persones m'aboquen molts bons records i falta espai per poder recordar-los com seria pertinent. Des de grans professors, altres treballadors com la Carme amb els seus grans cafès i millors converses, fins a un mestre dels d'abans, com el Sr. Nadal.